

RUBATO
singolare

Antonín Kosík

INSISTENCE

RUBATO

Odpovědný redaktor Petr Janus
Obálka, grafická úprava a sazba JT
Ilustrace Antony Fachin
Vydalo nakladatelství RUBATO v Praze roku 2016
Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice
První vydání

www.rubato.cz – studio@rubato.cz

© Antonín Kosík, 2016
Ilustrace © Antony Fachin, 2016
© Rubato, 2016
ISBN 978-80-87705-46-9



Dobrá otázka



Chci vám zde vyložit příběh Ignacia Moreno Arandy. Jakkoliv je příhoda pravdivá, je o to podivnější, že dotyčný o ní vůbec nic neví a jen vrozená slušnost mu nedovolí ji zcela popřít. Ale takový už je Ignacio, raději nikomu neodporuje. Přece by sobě a svému spolustolovníkovi nekazil radost při požívání cvrčků a jehněčího žebírka a z následného doutníku. Ignacio říkává často: „Život je jen pobyt v čekárně u zubaře.“ Ví o čem mluví, sám navštěvuje zubaře několikrát ročně a většinou v předpokoji dlouho nečeká. Po ránu chodí plavat a posilovat a v neděli jezdívá na závodním kole z hlavního města k Popocatepetlu a zpět, za každého počasí. Vynechá jen tehdy, připadne-li neděle na úterý, neboť v úterý má jinou, neodkladnou povinnost.

Jak je z celého zřejmé, Ignacio má čas po hodinách i po dnech pravidelně rozdělený, a pokud mu do toho nepříjde úterý, pozná

bez hodinek, kdy je doba po jídání cvrčků, jehněčího, bílých červů a krvavého nebo propečeného steaku, ví, kde je, když plave.

Před mnoha lety opustila Ignacia zrzavá snoubenka Rebeca. Proč, nikdo neví. Nacho rozchod nenesl lehce. Zameškal několik schůzek u zubaře, neděli přesunul na úterý, úterní povinnosti plnil velmi nedbale a k ránu usínal neklidným spánkem, ve kterém většinou znovu živě prožíval rozchod se snoubenkou. Rozchody byly o to tíživější, že Rebeca ve snu nabývala nejrozličnějších podob a tvarů. Ignacio se bál usnout. Život neodtikával jako cvrčci, jehněčí, červi, plavání a úterý, ale jako nespojitý sled zaměnitelných rozchodů s kufrem, němou černoškou v plavkách, mluvícím jízdním kolem atd. Minulost a budoucnost se Ignaciovi začala plést: rozešel se s Rebecou nebo se s ní má teprve rozejít? Byl snad rozchod jenom sen? Může věřit svým vzpomínkám? Nemá se s Rebecou teprve setkat jen proto, aby se s ní rozešel? Není minulost a budoucnost totéž? Jak snít o tom, co nás

čeká, když se to již událo? Proč žít vzpomínkami, má-li vše teprve nastat? Rozešel se s Rebecou dříve, než se s ní zasnoubil? Proč se Rebeca proměňuje v kufr nebo v žirafu? Případá neděle na úterý, či úterý na neděli? Ignacio byl na pokraji vyčerpání, jak se mu myšlenky honily hlavou. Hlavně neusnout!

„Hlavně neusnout!“ opakoval si Ignacio. „Musím se vzchopit. Ráno do posilovny či do bazénu, v poledne jehněčí a cvrčky, v neděli hurá na Popocatepetl. Jen aby nebylo v neděli úterý,“ pomyslel si a v hlavě se mu začal honit kufr, mluvící žirafa a Rebeca. Ze zdi pokoje na něj mávali protijedoucí cyklisté. „Ignacio, chlape, vzchop se, šlapej pořádně,“ zavolali na něj protijedoucí cyklisté ze zdi pokoje. Nacho si zakrýval oči rukama a bořil se hlouběji do křesla. „Ignacio,“ volal na něj obr v bílém plášti s ohromnou zubní vrtačkou, „objednám tě na minulej měsíc, dám ti zlomenou nohu do sádry. A budeme vrtat.“ Odpoledne se pak ze skříně vynořila

delegace cvičenců z posilovny, Ignaciovi na-
vařili fazole a poklidili a nedali jinak, než že
musí navštívit zubaře, okulistu a poradce na
zdravou výživu, kladouce důraz na prvního
z jmenovaných.

„Může následek předcházet příčinu?“ ze-
ptal se Ignacio příští den zubaře. „Může,“
odpověděl zubař, „ale pak se následek nazývá
příčina. Důležitá je prevence. Dlouho jste tu
nebyl. Kdybyste chodil pravidelně nemuseli
jsme dneska vrtat. Vypláchněte si.“ Ignacio
si vypláchl. „Jak to, že bychom nemuseli vr-
tat? Kdybych chodil pravidelně nikdy bych
nepoznal mluvící žirafu,“ pomyslel si.